

ad szemünket, és az Ő feltámadásának gyógyító világosságában láthatjuk teremtetett világodat.

Ezzel a boldog örömmel lépünk most világosságodba, hogy a jelen tükreibe felfedezzünk téged, gyöngeségeinkben meglássuk szabadító hatalmadat, a töredekeket, mintegy tükröcserepeken át életünk vigasztaló egészét, a halál felől a diadalmas életet. És ha vádol a szívünk, e vádló szív fölé növekedő isteni kegyelmed hatalmában bízunk, melyből életünk irgalmas magyarázata ered.

Dicsőítünk azokért, akiket már magadhoz szólítottál mennyi világodba, mert ők már nemcsak hallanak Rólad, hanem látnak is mennyi fényességben. Tőlünk testben elszakadtak, Hozzád előre siettek, hogy örökké a Teid legyenek. Elrejtetted őket a halál titokzatos világába, de tudjuk, csupán azért, hogy megtisztíthva, megújítva, örök életként add őket vissza nekünk. Dicsőség legyen ezért Neked! Légy áldott földi, látható egyházadért, és dicsérségek a Te háromszor szent neved mennyi gyűlekezetedhez megtérő nyújtásért is.

Köszönjük megszülött Fiadat, aki mellénk lép, velünk vándorol, ott van minden gondolatnak alján, megfénvesíti fakuló álmainkat, új reményt ad kétségbeesésink éjfelén. Így kérrünk, Atyánk, óvd népünket e vészterhes időben! Ód és őrizd azokat, akikre e napokban a több felelősség és a több munka terhét róttad. Sokszorozd meg erejüket, hitüket, kitarításukat! Adj a csüggedőknek élő reménységet, betegeinknek gyógyulást, a magányosoknak Te légy a társuk! Ma olyan időket élünk, amelyben a magányosak még magányosabbak lesznek; a félénkek és szorongók még félénkebbek és még szorongóbbak, a veszélyeztetett életiek még veszélyeztetettebbek. Uram, könyörülj népeden! Tedd mulandó életünket a rólad való bizonyosságtelre alkalmassá! És ha egyszer kihúsz minket e mulandó világból, akkor engedd minket békében elaludni és felébredni ama világodban, ahol már nincs többé könny, gyász és fájdalom.

Maradj velünk, Urunk! Törd meg számunkra az élet kenyerét! Maradj velünk irgalmodal és jóságoddal, szent igéddelel és sákramentumoddal, vigasztalásoddal és áldásoddal! Maradj velünk, minden Te hiveddel, most és az örökkévalóságban!

Ámen.

Elhangzott 2020 húsvétján.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felolvasó szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papatem@gmail.com

III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

2021. MÁRCIUS

„Hallgassatok rám, ti szigetek,
figyeljétek, látótló nemzetei!”
Ézs 49,1

SZIGETEK

A PÁPAI REFORMÁTUS EGYHÁZMEGYE SZÓRVÁNYGONDOZÓ LAPJA

Írta: Forrai Beatrix

Megóvni a szívünket?!

Textus: Péld 4,23

„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”

A böjti időszakban azt várjuk, hogy Isten ígéje a böjtről szóljon. Feleletet várunk arra a kérdésünkre, hogy nekünk, reformátusoknak kell-e egyáltalán böjtlőnünk, ha kell mennyit, mikor és hogyan. Azt várjuk, hogy a mi Istenünk ezekre a kérdéseinkre pontos válaszokat adjon. Elektronikai eszközökhöz, de sokféle más megvásárolt termékhez használati útmutatót, leírást adnak a boltokban. Valahogy úgy vagyunk a böjttel is, hogy egészen pontos metódust, leírást, használati utasítást szeretnénk kapni ezzel kapcsolatos kérdéseinkre.

A felolvasott igevers a Példabeszédek könyvéből meg sem említi a böjtot. Mégis nagyon komoly tanítást kaphatunk ezzel kapcsolatban.

„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet” – hangzik az ige felszólítása. Mennyi féltve őrzött dolgunk van. Nagyon vigyázunk

mindenre, ami a birtokunkban van, akár elődeinktől örököltük azokat, akár mi magunk kétkézi, nehéz, áldozatos munkával szereztünk.

Nemcsak tárgyainkat, értékeinket féltjük, óvjuk. De nagyon vigyázunk a testi épségünkre, egészségünkre. Az elmúlt év különösen megtanított bennünket, hogy óvjuk a magunk és egymás egészségét.

Féltjük a javainkat, az egészségünket, de féltve óvjuk a hozzánk tartozókat, családtagjainkat, szereteteinket. Amennyire tőlünk telik igyekezzünk megvédeni őket rosszától, bajtól, nehézségtől. A szülők mindig figyelmeztetik gyermeküket: vigyázz magadra, vigyázz, mit teszel, kivel barátkozol. Igyekezzünk óvni, védeni azokat, akiket szeretünk.

Mindezek mellett vannak féltve őrzött tárgyaink. Egy-egy emléktárgy, melyet olyan személytől kaptunk, aki közel áll hozzánk, kedves a

mi számunkra, s így azok a tárgyak valahogy az illető személyhez kötnek minket.

A felolvasott ige azonban arról beszél, hogy „*Minden félve őrzött dolognál jobban óvd szívedet*” Nem azt mondja a mi mennyei Atyánk, hogy ne óvd, védj az értékeidet, a javaidat, a jogos tulajdonodat, az egészségedet, a szeretteidet, hanem mindezek előtt, mindezeknél jobban óvd meg szívedet. A legelső legyen, amire vigyázol, az a te szíved.

Vajon miért? Miért kell minden másnál jobban óvnom a szívemet?

Miért éppen azt kéri tőlünk a mi Istenünk, hogy a szívünket óvjuk meg, méghozzá mindennél jobban?

Az ige meg is adja a választ a kérdésünkre: „...*mert onnan indul ki az élet.*”

Anatómiai szempontból tisztában vagyunk azzal, hogy ha az emberi szív megáll, megszűnik dobogni, akkor megszűnik az élet. Az ige nem arra akar figyelmeztetni, hogy vigyázzunk a szívünkre, mint a biológiai életünk központjára.

A szív, bibliai jelentése szerint, nem csupán a biológiai élet fenn tartója, hanem az értelemnek, az érzelemnek és az akaratnak a központja, a kiinduló helye. Amikor a Biblia a szívről beszél, akkor az emberi értelem, érzelem és akarat központját érti alatta.

Az ige felhívása, nem csupán valamiféle érzélgőség, hanem nagyon komoly figyelmztetés az ember számára.

Minden félve őrzött dolognál jobban óvd a szívedet, mert onnan indulsz ki az érzéseite, a gondolataid és az akaratod is.

A böjt a tápláléktól való tartózkodást jelenti. Ezzel az ember az ön maga akarataráról, kívánságáról való lemondást juttatja kifejezésre. Azért, hogy jobb legyen, Istennek tetszőbb életet éljek, nem eszem meg mindent, igyekszem legyőzni a saját kívánságomat. Böjtölni azonban nemcsak így lehet, és erre mutat rá az ige.

Az Úr Jézus korában a zsidók nagyon szigorú szabályok mentén éltek az életüket. Igyekeztek mindenben a farizeusi előírásoknak megfelelni. Evés előtt igyekeztek betartani a kézmosás szabályát. A korabeli farizeusok azzal vádolták az Úr Jézust, hogy nem tartja be a zsidó törvényeket, hogy lépten-nyomon megszegi azokat. Azt állították, hogy sem Ő, sem tanítványai nem mosnak kezet étkezés előtt. Az Úr Jézus a következőképpen felelt a vádra: „*Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.* [...] *Ami azonban kijön a szájból, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok...*” (Mt 15,11.18-19a)

Az ige rámutat arra, hogy mindezek, az értelem, az értelem, az akarat, mennyire összetartoznak, egymásra épülnek, láncreakcióban vannak egymással.

ahogyan vagyunk. Ám tudnom kell: egyedül semmit nem érek. Istennel viszont sikerül felszámolni saját békétlenségemet. Soha ne attól féljünk tehát, hogy nincs elég erőnk valamihez, sokkal inkább attól féljünk, hogy valamiben erősek vagyunk. Nem arra születünk, hogy másokat gyűlöljünk. Ha pedig megtanultunk gyűlölni, akkor tessék, tanuljunk meg szeretni is – magunkat és másokat is. Azután a lövészárkokon átnyúlva kezdet kell fogunk egymással a családban, a szomszédságban, a kollégák között. Ne féljünk attól, hogy ebben abszolút kezdők vagyunk. Embervoltunknak két alappillére van. Az egyik, hogy megszülettünk, a másik pedig az, hogy újat tudunk kezdeni. Sokan tudják közlünk, mit jelent valakit elveszíteni – elveszíteni azt, aki emberileg pótolhatatlan. Húsvét a feltámadás, az újrakezdés ünnepe.

Ha ebből az életből megízleltünk valamit a szent igében, a húsvéti ünnepig a földi élet, akkor a nyitott szívvel, szeretettel való életközösség alaposan elintézi a keresztyén-sákramentumában, akkor ezek által gyűnk. Ha szeretetünk nem szerez kiengesztelődést, új életet, akkor hiábavaló a hitünk. A lelkesen ünne-Ámen.

Imádkozzunk:

Őrökkévaló Istenünk, mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! Te megszületött Fiad halálával megtörtetted a bűn hatalmát, és feltámadásával elvetted szívünkben a halál rettentését. Az örök élet bizonyos reménységét adtad nekünk. Köszönjük az ajándékba kapott életet, amelyhez annyi szeretet, szépség és öröm tartozik, de egyúttal annyi gond és fájdalom is. Mindezekben a Te szereteted az utolsó szó. Hisszük, hogy megszületött Fiad, Jézus Krisztus feltámadása óta az élet erősebb, mint a halál. Általa megkezdted bennünk munkálni a jót, és azt akarod, hogy az be is teljesedjék. Köszönjük, hogy Jézus Urunk által megnyitot-

világból a mennyei Atyához ment Jézus mégis az övéi között van. Az angyal emlékeztette a szent asszonyokat Urunk szenvedéséről és feltámadásáról mondott szavaira. Ők pedig e szavakra emlékezve megerősödtek hitükben. Az apostolok kezdetben „üres fecsegésnek” tartották bizonyágtételüket. Amint minden ezután következő évszázad felvilágosultjai is annak tartották és ma is annak tartják. Csupán azért, mert úgy gondolják, ez már önmagában véve túlmegegy az emberi értelem határain. A tanítványok nem ezt a mintát követték. Mi sem lett volna egyszerűbb, mint azt mondaniuk, hogy ezt már nem lehet elhinni. Péter azonban mégis elfutott a sírhoz, mert ott motoszkált benne a gondolat: meg kell bizonyosodnom róla! Az asszonyok bizonyágtétele tehát olyan tanulási folyamatot indított el benne, amely nyíltan vállalja a feltámadás megbotránkoztató jellegét. Nem akarja azt „megmagyarázni”, elsímítani, vagy „lelkileg” érteni. Az evangéliumok feltámadás-leírásai olyanok, mint a tengerpart homokjába vert cölöpök. A széljárásától függően sokféle alakzatban körbe veheti őket a történelem homokja, de a cölöpök végül is a helyükön maradnak. Ugyanígy az emberi értelem koronként változó „széljárása” számtalan módon ostromolhatta, betemethette, vagy kiemelhette az evangéliumok feltámadás-leírásait. Formálhatott belőlük

A mindennapok eseményei, a velünk történtek alapján különböző érzések támadnak bennünk, azok gondolatokat keltenek, amelyek aztán tettekből jutnak kifejezésre. Mindez az ember cselekedeteinek, tetteinek egész mozgatórugóját, mechanizmusát tárja fel előttünk.

A bibliai értelemben vett szív az érzelem, értelem és az akarat centruma, olyan, mint egy növény magja. Abból sarjad ki, indul ki – ahogy az ige mondja – az élet. Gonosz szívből gonosz élet, jó szívből jó élet.

Ezért nem mindegy, hogy mit engedünk magunkhoz közel, hogy mi veszi körül a mi szívünket, az életünket. Ezért az ige figyelmeztetése: „*óvd szívedet*”. Vigyázzunk nagyon rá. Ne engedjük, hogy mindaz, ami a világban van, a világból zúdul felénk, rátelepedjen a szívünkre, a környezetünk hitetlensége vagy kicsinyhitűsége, szeretetlensége, peszsimizmusa, megátalkodottsága behálózza a szívünket.

Megtartóztathatjuk magunkat akármilyen eledeltől, a legszigorúbb böjtöt fogadhatjuk, élhetünk csak kenyéren és vízen. Semmit se ér, a test sanyargatása, ha nem vigyázunk arra, hogy mit fogadunk be életünk középpontjába. Böjtölni azt jelenti,

Imádkozzunk!

Köszönjük, Istenünk, a böjti időt! Köszönjük, hogy csendben megállhatunk Előtted, és végiggondolhatjuk, hogy mi vagy ki az életünk középpontja. Köszönjük, hogy Te rámutatsz arra, hogy mi minden telepedett rá életünk központjára, ami motivál, vezet, és ebből fakadóan rosszul gondolkodunk és cselekszünk! Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban megmutatott kegyelmed ma is kiárad ránk, és munkába veszed a mi sokszor elrontott, elhibá-

hogy tudatosan óvom magamat mindattól, ami elszakít az Istentől.

Meg tudjuk érteni az ige figyelmeztetését, hogy óvjuk meg a szívünket minden gonosztól. De azt is tudjuk, hogy magunktól nem vagyunk képesek erre. Mi tehát a megoldás?

Az igéből nyerünk választ erre a kérdésünkre is. A Példabeszédek 23,26-ban olvassuk: „*Add nekem a szívedet, fiam...*”

Átadni a szívünket életünk Urának, hadd vegye gondjaiba. Így tudjuk a legjobban megóvni, ha Őrá bízunk. Mert minél inkább megtelik az életünk Istenünk Jézus Krisztusban megmutatott szeretetével, annál kevesebb hely jut mindannak, ami nem oda való.

Milyen ember vagyok? A tetteim, a cselekedeteim mit mutatnak rólam? Milyen a szívem? Kié a szívem? Sok-sok kérdés, amelyek felől, ha önvizsgálatot tartunk, lehet, hogy nem olyanok látjuk magunkat, mint amilyennek az ige alapján szeretnénk.

Átadva szívünket, Istenünk nem csak megóvja, de áldott munkába veszi általa az életünket.

Kérjük hát a zsoltárossal együtt: „*Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten.*”

Legyen ez a mi böjtünk! Ámen.

zott életünket. Köszönjük, hogy ma is megtöltesz kegyelmeddel, szeretetteddel! Kérünk, tá-
níts meg helyesen bőjtölni. Kérünk, tisztítsd meg életünket, vegyél lakozást benne, hogy
egyre inkább növekedni tudjunk a Te szeretettedben. Ámen.

Írta: Köntös László

Amire vársz, már megtörtént

Textus: Mk 11,1–11

„Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és így szólt hozzájuk: Menjetek be az előttek lévő falu-
ba, és amint beértek, találtok egy számarcsikót megkötte, amelyen még nem ült soha sen-
ki: oldjátok el, és hozzátok ide! Ha pedig valaki szólna nektek: Miért teszitek ezt? – mond-
játok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi. Azok elmentek,
megtalálták a számarcsikót az ajtó elé kötte kinn az utcán, és eloldották. Az ott állodá-
lók közül néhányan megkérdézték tőlük: Mit csináltok, miért oldjátok el a számarcsikót?
Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta, és elengedték őket. Elvitték tehát Jézus-
hoz a számarcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá. Sokan felsőruhájukat
terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; az előtte haladók és az őt köve-
lők pedig ezt kiáltották: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében! Áldott a mi atyánknak,
Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban! Jézus bement Jeruzsálembe a
templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment
Betániába a tizenkettővel.”

A virágvasárnapi történet nagyon lát-
ványos. Könnyű elképzelni. Nagyon
érzékletesen van leírva, ahogyan Jé-
zus számarcsikón bevonul Jeruzsá-
lembe, a tömeg pedig köszönti. A
történet tele van jelképekkel. Érde-
kes, hogy az egész jelenet olyan,
mintha előre meg lett volna rendez-
ve. Senki sem értetlenkedik, kérde-
zősködik, hogy ki ez az ember itt, a
számárhátón, senki sem kérdezi,
hogy mit akar itt? Mintha mindenki
tudná, hogy miről van szó. Hogyan
lehetséges ez? Nem az lenne az elvár-
ható, hogy az emberek csodálko-
znak, kérdezősködnék, s értetlenül
állnak Jézus bevonulása előtt?

nünk pedig a mi Megváltónk személyes magva Istennél lesz feltámadásában ad hírt nekünk az Ő eljövetele, aki új testben új életre
eljövendő világának valóságáról. Földi világunk titkai fokozatosan tárulnak fel előttünk. A kőkorszakban is megvolt már minden olyan alap-
anyag, ami a mi magas szintű, 21. századi technikánkhöz szükséges.
De idő és felismerések sora kellett ahhoz, hogy az ember felfedje Isten teremtésének titkait. Korunk leghét-
köznapibb eszközeit évszázadokkal ezelőtt még fantáziának vagy varáz-
lásnak gondolták volna. A jövőnket tekintve ugyanígy titkok előtt állunk.
Húsvét több, mint amit ésszel elgon-
dolhatunk felőle.

De hogyan gondoljuk el a feltá-
madást? Erre hadd említsék egy egyszerű példát: Sok bakelit alap-
anyagú hanglemezt manapság úgy őriznek meg az enyészettől, hogy digitalizálják a felvételt. Megváltozik tehát a külső információhordozó anyaga, de maga az információ, az üzenet, a belé fektetett szellemi energia ugyanaz marad. Vagy hadd említsék egy még egyszerűbb példát! Saját magunkon is érezhetjük a válto-
zást, amikor reggelente tükörbe nézünk, és nem kell elgondolkodnunk azon, vajon ki néz vissza onnan, és miként. Mert azonnal tudjuk, hogy mit éltünk át az előző napokban vagy években, és miért is vagyunk ilyenek. Tudjuk, hogy többé-kevésbé megvál-
tozva, de mégis ugyanazok vagyunk. Ez a mi személyes önazonosságunk magva, ami nem omlik szét, mint egy-
szer majd a testünk. Létünknek ez a

személyes magva Istennél lesz elrejtve, aki új testben új életre támaszt fel minket. Ezt láthatom meg Krisztusban, akit a mennyei Atya teremtő hatalmával új életre támasz-
tott.

Ennek a kissé elméletinek tűnő gondolatmenetnek szép kiábrázol-
ásával találkoztam két évvel ezelőtt Salzburgban, amikor egy egyházi konferencia résztvevőjeként megla-
togattuk a város egyetlen evangé-
likus templomát. Az oltáron hóféhér kereszt áll, amelynek három geren-
davégén zöld levelecskék bújnak elő.
Ez az élet fája, amely a halál kereszti-
jét élethordozó reménységgé formálja. De nemcsak ez a kereszt érdekes, hanem a rajta függő, aranyárgán ragyogó Krisztus-test is. Bevallom, első látásra nemigen tetszett. Ám kísérőnk felhívta a figyelmünket, hogy egy ismert osztrák költő (G. Trakl: Winterabend) versének egyik sorában szerepel ez a feszület: „aranylón virágzik a kegyelem fája” („golden blüht der baum der Gnaden”). Igen, fájdalomból, halál-
ból így lesz kegyelem, új élet, új reménység, megváltás – hirdeti a költő is.

3. Húsvét arcának legszebb vonása ez a megváltó szeretet. Céljt tévesz-
tenénk tehát, ha a feltámadás csodájára első reakciónk az észszerű magyarázatok keresgélése volna, vagy pedig egyszerűen „elspiritua-
lizálnánk” az eseményt. Húsvét a csodájának lényege az, hogy a

képességünk határához érkeztünk. A *madt!*” (Lk 24,5-6) Tudom, Testvérek, hogy a hűsvét szemben áll minden emberi tapasztalattal. Igaz történet volna? Vagy csak szép és fájdalmas emlékek maradnak halottaink után? *„Az élet nem fair játékos”* – énekelte ifjú koromban egy külföldi slágerénekes, amikor elvesztette feleségét. És meg is adta slágerében a választ: *„Nem, mert a halál közbeszólt”*. Majd folytatta: *„Minden helyet napfényben fűrésztörtél. Magamban hordozlak, míg le nem gördül nálam is a függöny”*. Vajon az élet nálunk is csak fájó emlék volna, amíg le nem megy a függöny?

Ezek a szent asszonyok is így indulhattak el a szombat elmúltával abba a kertbe, amely egyetlen nap alatt sírkertté változott. A hála végső mozdulatával kívántak törleszteni valamit. Tudták, hogy halál ellen nincs orvosság. Mégis visszaemlékeztek arra, aki minden helyet jelenlétének *„napfényében fűrésztört”*.

Szeretett Testvéreim! Hűsvét reggelén talán megengedett, hogy hitünk számlájáról többet emeljünk le, mint amennyit értelmünkkel el tudunk gondolni. Hiszen annyi minden van, amit emberi ésszel még nem tudunk felérni. Annyi minden van, amit ugyan nem látunk, mégis lehetséges. A zenész talán még le nem irt egyetlen kottát sem, fejében mégis ott van már a kész zenemű. Az építész képzeletében már ott van a később megvalósult épület. Iste-

Szeretett Testvéreim! Hűsvét reggelén talán megengedett, hogy hitünk számlájáról többet emeljünk le, mint amennyit értelmünkkel el tudunk gondolni. Hiszen annyi minden van, amit emberi ésszel még nem tudunk felérni. Annyi minden van, amit ugyan nem látunk, mégis lehetséges. A zenész talán még le nem irt egyetlen kottát sem, fejében mégis ott van már a kész zenemű. Az építész képzeletében már ott van a később megvalósult épület. Iste-

2. Újra halljuk az angyali szót: *„Miért keressitek a holtak között az élőket? – Nincsen itt, hanem feltá-*

bereket azért nem érte váratlanul Jézus ilyen bevonulása, azért borultak le hódolattal Jézus előtt, mert felismerték, hogy ott és akkor Isten ígérete teljesedik be.

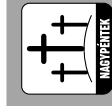
Mi, mai keresztyének sokszor beszélünk arról, hogy Isten mindig betartja ígéretét. Ezt szinte tudjuk kívülről. De vajon felismerjük-e életünkben Isten ígéreteinek a beteljesedését? Nekem sokszor van olyan érzésem, még magammal kapcsolatban is, hogy nem egyszer vakon elmegyünk Isten ígéreteinek a beteljesedése mellett. Van egy régi barátom, aki, amikor találkozunk, mindig ezt szokta mondani: „mondjál valami jót!” S ilyenkor azt várja, hogy mondjak valami jó hírt, ami jókedvre deríti. Nos, azt hiszem, hogy ez általános. Várunk valami jó hírt.

Devajon nem lehetséges-e, hogy az a jó, amire várunk, már megtörtént, csak nem vettük észre? Nos, a legnagyobb jó, ami velünk megtörténhetett, hogy Isten betartotta ígéretét, elküldte a Messiást, az Ő megszülött Fiát, aki meghalt és feltámadt értünk. Ezen a virágvasárnapon tudatosítjuk újra magunkban, hogy az a jó hír, amelyre hajlamosak vagyunk mi is várni, már megtörtént. Amire vársz, már megtörtént. Csak fel kell ismerni. A Jézust fogadó emberek ott, Jeruzsálemben felismerték.

De mi kell ehhez a felismeréshez? Azt olvassuk, hogy a Jézusnak hódoló tömeg ezt kiáltotta: *„hozsámma!”*. Ez azt jelenti: *„segíts!”* Ennek az az üzenete, hogy csak az ismerheti fel

Imádság:

Kegyelmes Mennyei Atyánk, add meg nekünk, hogy Lelked által felismerhessük Jézus Krisztusban a Messiást. Sokszor esünk abba a kísértésbe, hogy nem ismerjük fel Őt. Várokunk valamire, valamiféle csodára, miközben Ő már elfött. A Te jelenléted adjon nekünk erőt ezekben a nehéz napokban is. Imádkozunk mindazokért, akiket megpróbáltál járványban, s akiket eszközül használsz a vírus leküzdésében. Imádkozunk a mi húsvéti készülődésünkért, s add, hogy ebben a helyzetben is felismerjük, hogy Rád vagyunk szorulóva, a segítségedre szorulunk, s Te kegyelmesen hozzánk fordulsz a Jézus Krisztusban, aki azért jött, hogy életünk legyen. Amen.

Írta: Farkas Gergely

Mintha közöttetek ...

Textus: Gal 3,1

„Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg?”.

Talán sok tekintetben most is úgy és talán nem minden jut el oda, ami van (vagy inkább lenne, ha a korona-választ, nyugalmat, bátorítást adhatna vírus nem árnyékolná be már egy nekünk ebben a szívünkben zajló éve az életünket), mint néhány évvel ezelőtt, amikor a nagypéntek még nyozna ilyenkor, még a templomban, nem volt munkaszüneti nap: miközben mi a templomban ünnepi istentiszteletet tartunk, aközben kint élővé és életté válnon a számunkra.

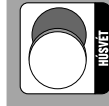
Tizenéves koromban mindig azon a talán tudomást sem véve arról, hogy ünnep van. Persze nem csak az ünnepre igaz ez, hanem minden istentiszteletre (amelyek pont a nagypéntek és húsvétvasárnap hitvallásából fakadnak), amelyen jelen vagyunk: olyan furcsa az, hogy miközben életünk fontos kérdéseivel szembesülünk, aközben ez az élet tudomást sem véve erről, a falakon kívül zajlik. De lehet, hogy nemcsak a falakon kívül, hanem belül is; leginkább legbelül, a szívünkben zajlik az élet, ezzel a várakozással hirdetem és

Húsvétkor vissza szoktunk tekinteni ama csodálatos hajnalhasadásra, *hiába!*” Úgy érzik: számukra Jézus életútja – miként a napsugár – a világosságtól halad a sötétség felé. Születésekor a sötét éjszakában csillag gyült ki, vakító fényesség támadt a betlehemi mezőkön. Most pedig hajlamosak azt hinni, hogy a betlehemi csillag szelíd fénye e véres kereszten immár végleg megtört.

Még csend van az asszonyi szívekben. De nem futottak el, maradtak. Látták őt a kereszten, majd gondosan megfigyelték, hová temették el szertett Mesterüket. Most, az ünnep elmúltával, még egyszer szeretnék őt látni, mert oly közeli ez a halál. Hiszen még ott érzik kezükben kezé- nek melegét, szemének simogatását, szavainak mélységét. Megértjük őket. Igen, vannak élethelyzetek, amikor már nincs értelme a szónak. Mi magunk is tudjuk, hogy ott, ahol az élet ennyire kifordul menetéből, ahol a szavak hiányoznak, ott legfeljebb csak a cselekvés segít. Az átsírt hogy már belátható közelségben van két éjszaka után tehát korán elindulnak végtisztességet adni, bízva az ősi temetési szertartás erejében. Hozzák az illatos olajat – ez az egyetlen cselekvési lehetőségük. Talán valamit visszaadhatnak így abból a szeretetből, amit Urukól életükben kaptak. Ki róhatná fel nekik ezt a gondolkodást? Vajon nem így teszünk-e mi is, amikor a temetőbe kilátogatva visszük a virágot szeretteink sírjára. Megtet- tük, amit megtehetünk. Eltemettük a temető csendje. Csüggedt hallga- óket – és bevalljuk: ezzel cselekvési

1. De ezen a reggelén még csend van. A sírhoz siető asszonyok száma- ra még nincs húsvét. Nagyszombat még rajta tartja súlyos kezét a friss hajnalon. Szívükben csend van, de ez a temető csendje. Csüggedt hallga- óket – és bevalljuk: ezzel cselekvési

Engedd megélnünk a húsvét ünnepét a gyülekezet közösségében, mintha közöttünk történt volna mindez! Könyörgünk betegeinkért, kérve számukra a gyógyulást! Kérünk szabadság meg bennünket a járványtól! Légy a Te néped között az egyházban, hogy hiteles biztonságtetőid lehessünk! Irgalmadba ajánljuk az üldözött keresztényeket, kegyelmedért könyörögve visszük eléd hazánkat, Európát és ezt a világot. Ámen.

Írta: Dr. Vladár Gábor

Holtak között az Élő

Lekció: Lk 24,1-12

Textus: 1Kor 15,19-20

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.”

Imádkozzunk: Világteremtő Istenünk, életadó, gondviselő Urunk! Hálaadással magasztalunk Téged e különös húsvéti ünnepünk reggelén. Köszönjük, hogy az a csodálatos ének, amely annak idején felzendült a bethlehemi mezőkön, nem rekviemként, gyászenékként fejeződött be, hanem örövendő hallelujával. Most értjük igazán, hogy Te nemcsak a kezdet és vég vagy, hanem Te vagy a folytatás is. Nem csak teremtett világot arculatát újított meg, hanem felkínálsz nekünk, gyermekeidnek is újra meg újra a megváltás örömét. Ezért menekülünk most hozzád, szárnyaid árnyékába. Szabadíts ki minket megköztözöttségünkől, halálos félelmünkől, szorongásainkból! Add meg nekünk, hogy egy szülőlt Fiad feltámadásában megismerjük az igazi életet, és megízlelhessük annak jó ízét! Taníts minket arra, hogy napjainkkal, teremtett világod ajándékaival bölcsen bánjunk!

Esedezve kérünk, jöjj most közénk szent igédde, Szentlelked mennyei ajándékaival. Nyugalmas félelmes szívünket, és rendezd el összekuszálódott életünket! Hadd szolgálhassunk a szívünkbe oltott igédde veszedelmünk közepette is e világban! Hadd lehessen ez a nap valóságos ünnep számunkra! Feltámadt Urunkért kérünk, hallgass meg könyörgésünkben. Ámen.

Amikor Malinka, a szűkebb rokon- körülményeink megváltoztak ugyan, ságunkhoz tartozó hét éves kislány a húsvét lényege azonban változ meg tudta, hogy a vírusjárvány miatt zatlantul ma is érvényben van. A most nem lesz tovább iskolai tanítás, ránk parancsolt, kényszerű otthon kibuggyant belőle a riadt kérdés: maradásunkban talán még jobban is „Akkor elmarad a húsvét is?” Nem értjük Krisztus Urunk feltámarad el a húsvétunk! A külső dásának nekünk szóló örömhírét.

hallgatom az Igét, szemlélem a szeretett mesterét, majd „szembe- nagypénteki eseményeket ábrázoló *sülvé*” vele és így önmagával is, keserves sírásra fakad.

Majd a hatalmasok játéka zajlik előttünk, a gyáva helytartó és a negyedes fejedelem gúnyossága, akik barátságot is kötnek aznap este. Közben a katonák folyamatosan megalázzák és kegyetlenül bántal- mazták a testi erejét veszített Jézus Krisztust, akit vádolnak, hamisan tanúskodnak róla, nevetnek rajta, és a tömeg hangosan a halálát kívánja, miközben egy rablógylkos szabadon bocsátását követelik!

És látjuk a kereszten szenvedő Krisztust, a zsidók királyát, mellette a két latort, a keresztt alatt síró asszonyokat, az ott maradt tanítványait közül elárulja őt. Halljuk Péter fogadkozását, szemtanúi lehetünk a lábmossa történetének, majd annak, ahogy Júdás elmegy a főpapokhoz, és elárulja mesterét. Sőt, egy talán nagyon furcsa, oda nem illó beszélgetésnek is tanúi vagyunk: a tanítványok azon vitatkoznak egymás között, hogy ki a nagyobb?

Majd látjuk a Getsemáné kertét, a vért izzadva imádkozó Isten Fiát, miközben tanítványai mellette alsznak. Látjuk azt is, hogy az alvó tanítványok felriadnak, tanúi annak, hogy egyikük csókkal árulja el mesterüket, és aztán ahogy Jézust elfogják, menekülnek. Kajafás házában látjuk a hatalmaskodó főpapot, ahogy megvádolják, megalázzák Jézust, és a ház mellett, a tűznél levő korábban még fogadkozó Pétert, aki megtagadja

Valakiről hallottam, hogy olyan személyiségűt, hogy igyekezik távol tartani magát a problémáktól. De talán sokunkra igaz ez a hozzáállás, hogy bár látjuk, szemléljük a problémákat, a baleseteket, a szörnyűségeket – a televízióban, az interneten, a szomszédunknál, a barátunk ismerősénél – de úgy gondoljuk ez mégis inkább távol van tőlünk, „*velünk ez ügysem történhet meg.*” Borzongunk egy kicsit, sajnálkozunk egy kicsit, majd minden megy tovább, mint régen. Emlékszem amikor 1994-ben a szajoli vonatbaleset történt. Egy nagyon közeli, kedves családtagom

pont azon a vonalon utazott, és az előző vonat volt az övé, mint amelyik összeütközött a másikkal. Akkor nagyon megérintett, hogy mindaz, amiről azt gondolom, hogy csak tőlem messze, távol eshet meg, az nagyon közel kerülhet hozzám.

Pál apostol úgy ír a galatáknak a keresztre feszítésről, hogy „*mintha közöttetek*” történt volna. Pedig a nagypénteki események már térben és időben is távol voltak tőlük. Mégis az apostol úgy beszél a nagypénteken történetekről, és ők úgy fogadták, mintha közöttük történt volna mindez.

Mintha közöttetek ... **akik ott vagytok azok között, akik okozták!** Persze térben és időben nem voltunk ott, de a versengésben (ki a nagyobb?), a fogadkozásokban, az „*alvásban*”, a tagadásban, a hazugságokban, mások megalázásában, gúnyolódásban, háritásban, gyilkos indulatban... nem vagyunk-e ott? Vagy inkább ezek nincsenek-e bennünk?

Konfirmáció után voltam, amikor ez nagyon élessé vált számomra. Egy ifjúsági héten egy filmet néztünk, ami Lukács evangéliumát dolgozta fel, és amikor Jézust keresztre feszítik, az a gondolat jutott eszembe, ha én lettem volna ott és akkor az a katona, aki szegeket Jézus csuklójába veri, aki kínozza és mérhetetlen fájdalmat okoz neki, szóval, ha én lettem volna az a katona, ugyanúgy megtettem volna, mint az a katona, aki akkor éppen ott volt. Lehetek volna kifogásaim, bújhattam volna a „parancsra tettem – mások tehetnek róla” hamis felmen-

Talán ismerjük azt az érzést, amikor a gyermekünk beteg. Hányszor fogalmazódik meg az a gondolat bennünk, hogy legszívesebben átvenném a fájdalmát, szenvednék helyette, csak neki ne kelljen! Jézus Krisztus ezt tette meg, átvette a fájdalmat, a halál kínját!

Mintha közöttetek...

Az úrvacsorában egészen jelenvalóvá, léletté válik a nagypéntek, de már a húsvét is. Ahogy az a fálát kenyér és korty bor a részünkké válik, úgy valóság ma is Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása bennünk és közöttünk!

Nem távol, hanem közöttünk és ebben az új életben legyen történi mindez: Imádkozzunk egészen valóságos számunkra, hogy azért, hogy a hirdetett és látható Ige mindez nem mese, hanem között- által megélhessük: mintha közöttünk történt valóság, amelynek ma is tetek feszítették volna meg - közöttetek, akik okozták, akik érvénye van!

Közöttünk, bennünk formálódik helyett, akinek ezért új élete lehet az az új élet, amely hálás annak az

Imádság:

Urunk Istenünk, Mennyei Édesatyánk! Hálásak vagyunk a mögöttünk álló bőjti időszakra, hogy a hétköznapiok zajából, mindabból, ami foglalkoztat bennünket, erre a rövid időre kihívál bennünket, hogy elcsendesedjünk! Köszönjük, hogy ide hozhatjuk mindazt, ami bennünk van, ami foglalkoztat, nyugtalanít, kérdés, szorít bennünket. Urunk, ahogy annak idején tanítványaid tanúi voltak mindannak, ami nagypénteken történt, hadd lehessünk mi is tanúi annak, hogy szeretted a nagypéntek sötétjében is felragyog előttnk, és világos lesz, hogy miért küldted el Egyszülött Fiadat erre a világra, miért kellett szenvednie, megfeszíttetnie és harmadnapon feltámadnia. Hadd tudjuk ezt befogadni és elfogadni, hogy bűneinket megbánva, bűnbocsánatot nyerve, új életünk lehessen és erősödhesse bennünk abban!

Istenünk, Édesatyánk! Így valljuk meg bűnbánattal, hogy amnyi minden van, aminek engedjük, hogy megigézzon bennünket, elfordítson és távol tartson tőled! Ohyan sokszor alszunk, és nem figyelünk rád! Ohyan sokszor ismerünk magunkra a nagycsüörtöki, nagypénteki indulatokban, versengésben, megálázásokban, fogadkozásokban és tagadásokban! Engedd felismernünk, Urunk, hogy ezek a mi bűneink!

Hadd adjunk hálát a Nagypéntek és Húsvét csodájáért, amit mi nem érthetünk, csak elfogadhatunk! Engedd, Urunk, elfogadjunk úgy, mintha közöttünk feszítették volna meg Jézus Krisztust, hiszen mi okoztuk bűneinkkel halálát, és helyettünk feszítették meg! De köszönjük, hogy mint Feltámadottal is közösségekben lehetünk Vele!